

Julius Evola - Julianus Imperator

2012 június 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Öröm tölti el az embert, ha olyan tudományos m?re bukkan, amely a jelenkori történelmi nézetek zömére jellemző el?ítéleteket s tévedéseket képes maga mögött hagyni. Ez vonatkozik Raffaello Prati munkájára, aki Julianus Flavius Római Imperátor (361-363) bölcséleti írásait – Istenekr?l és emberekr?l címen – olaszra fordította s így elérhet?vé tette a nagyközönség számára.

Már az is figyelemreméltó, hogy Praxi a szokásos „Julianus Apostata” kifejezés helyett következetesen a „Julianus Imperator” használja. Igazság szerint az „apostata” (hátahagyott) szó Julianus Flavius kapcsán csak félrevezető módon alkalmazható, hiszen – ha pontosak akarunk maradni – éppenséggel azokra kell vonatkoztatnunk, akik az 7si Róma nagyságának vejeit képező szent hagyományokat és kultuszokat – valamely új, nem római és nem latin, hanem ázsiai, zsidó eredetű háttér cserébe – elhagyják. Így módon az „apostata” jelt? nem vonatkoztatható arra, aki – miként Julianus Flavius – bátran állá a Hagymány szelleméért, sőt megpróbálja a szolán, szent Birodalom eszméiséjét a maga eredeti fényében helyreállítani.

Az újonnan kiadott kötet írásának előválasztása, amelyeket Julianus hosszú hadjárata és kemény csatái színterében, sátrában alkotott (mondhatni új és új er?ket varázsolva el? szellemé?) a nehéz helyzetek leküzdéséhez), azoknak is hasznára válik, akik a manapság divatos vélekedésnek hódolva, az úgynevezett pogányiságot – vallási alkotóelemei tekintetében – majdszaknemen a habórnál visszá egytelésnek. Kétszert ugyanis, hogy amikor Julianus, a Hagymány helyreállítására tett kísérletei között, a kereszténységgel szembehelyezkedett, egy magasabb rendű, metafizikai látást helyezett el?hívte. Julianus írásai lehetővé teszik, hogy – a „pogány” mitoszok allegorikus és felszini elemei mégé határova – egy magasabb képesség szubsztanciáját érezkezhessék.

Szeretett jelen?i igazságot megfogalmazva, a következőket írja:

Minden olyan esetben, amikor?n a szakmai témájú műszok összegegyeztetetelének az értelemmel – pontosan eme összegegyeztetetelenség által –, arra szölgának kell, mondhatni azt követelik, hogy ne szó szerint értelmezzük?ket, hanem kiutassuk fel e fejeük meg rejtett értelmüket... Amikor a jelentés oda nem ill?en van kifejtve, remény nyílik arra, hogy az emberek a szavak közönséges értelmét félreessék, és a lista intelligencia eljut a minden léte?n?ni istenek elter? természetének megértéséig.”

Ezt afféle hermeneutikai alapelveként kellene alkalmaznunk mindazoknak, akik?si mitológiákat és teológiákat tanulmányoznak. Ezek szerint, amikor ez ügyben egyes szakutózkodó „Jahoná” vagy a „Jahvnyimadás” s hasonló, becsmérel? kifejezésekkel dobáltunk csak az?klatákr?szókr? és alulinformáltságokról lesznek tanúbizonyoságot.

Az 7si, szent, római hagyomány – Julianus által megkérdésel? – újraértékelésekor végeeredményben tehát az „istenek” és a rólok szólo „Judas” természetének ezoterikus szemléltése a lényeg. Ez a tudás a bens? örömgvalósítás függvénye. Innen nézve az istenek nem a köd?n? ihlet szüleményei, de nem is a filozófálo teológusok képzetelebeli lényei, hanem a tudat transzcendens állapotának kivételése és szömbóluma.

Ennek megfelelően Julianus, mint a Mihvász-misztériumok beavatkozója, szoros összefüggést látott a magasrend? örömgjómérés és az „istenek?i szólo Judas” megszerzésének övénye között; ez utóbbi kapcsán nem habozott kimondani, hogy ez az a nemes cél, amely a római fenntarthatóság alatt álló területeket a barbárokéltől megkülönbözteti.

Ez egy bitkos tan hagyományához vezet vissza, amely révén az emberi én radikális átalakuláson megy keresztül, s olyan új er?ket, bens? állapotokkal vétezt?dik fel, amelyeket az 7si teológiában a különböz? numinálakkal szömbolizáltak. Ez az átalakulás egy kezdés el?készület után mehet végebe, amely el?készület lényege a megszültött életrend, az aszkázis és végül olyan különleges élmények átélése, amelyek a beavatási ritus szöb meg.

A megfelelően sokak által ismert Helios név tulajdonképpen az emberlelti hatalom jelöl?je, akinek Julianus himnuszát címezte, s akhez halálos sebesülésként egy Kis-Ázsiában folytatott véres ütközés után naplementén utolsó szavai írázte. Helios a Nap, ami azonban nem egy istentelt fizikai égitest, hanem a metafizikai fény és transzcendens hatalom szömbóluma. Ez a hatalom ölt testet mint független nous (isten) és misztikus er? az igazságlelet emberben. Az életben és – perzsa hatásra – magában Rómában ez az er? a királyi múltotól való elszakítástlanok tekintetét. A Julianus által átmenetleg helyreállított és a kereszténység rovására inkarnágyesített római császárkultusz igaz értelme csak ebben az összefüggésben ragadható meg megfelelőképpen. A császárkultusz vezérmóvuma az, hogy a méltó és lövényes vezető? az egyetlen, aki természetfeletti ontológiai fenn?brend?tséggel van megáldva, és aki a mennyi király, az isteni Helios hasonmása. Ekkor (és csakis ekkor) a tekintély és a hierarchia igazolt. A megszentelt regnum (királyság) olyan fény? vonzásoközpontot képez, amely számos emberi és természetel er?i vonz magához. Ilyen körülmények között igaz tekinély és valódi hierarchia lehet? fel.

Julianus e „pogány” eszmét szölad és egységes birodalmi hierarchiában akarna megvalósítani, kézzelrethetetlen dogmáitai alapokra helyezve, egy tan- illetve törvénykezési rendszerrel, továbbá egy papi rendel felkésztve. Tervei szerint a papi rendet a mindenkeri császár vezette volna, aki – mint a Misztériumok beavatkozója, újjászöltve és a halandóság világa felé emelkedve – a szellemi tekinélyt és az ist?beli hatalmat egy személyben testesítette volna meg. Nézetében az Imperator – az Augustus által bevezetett kifejezéssel élve – Pontifex Maximus, leg?t?b? Pápa is egyben. Julianus tervei a következő? alapaszmákban nyugodtak:

I.) a természetben, amely harmonikus egészet képez, miközben él?, ám láthatatlan er?k hatáik át;

II.) az Államon, amely monoteizmust vált;

III.) a „filozófusok” (pontosabban a bölcsék) tanácsán, amely képes az 7si Róma tradicionális teológiáit egyrészt?i tolmácsolni, másrészt?i bevavatási ritusokon keresztül aktualizálni.

Ez a szemléletmód szöges ellenében áll a korai keresztény dualizmussal, amelynek alapjául a jézusi mondas szolgál: „adóját meg a Császárnak, ami a Császár, az Istennek, pedig ami az Istené”. E mondas végül is arra sarkallta a keresztényeket, hogy az egyszer? kormányzó szerepétől kivéve minden más vonatkozásban lázadjanak fel a császár tekintély ellen. Ezt a lázadást a rómaiak az anarchia és a feltorgatás politikai szölszöcsnájának tekintették, s végül ez vezetett az Állam részét?i a keresztényülözésnek.

Sajnos az id?k már nem kedvezték Julianus tervei valóra válásának. A kivételéhez az összes társadalmi réteg aktív részvételére és együtt?ködésére, továbbá a 7si Weltanschauung (világzsméltet) elevenebb formában való újjászöltésére lett volna szükség. Ehelyett a „pogány” társadalom belül a forma és a tartalom visszafordíthatatlan elkülönülése következett be.

A kereszténységgel való kiegyezés már a hanyatlás létezerthetetlen jele volt. Ha valaki arról beszél, hogy az istenek bens? tapasztalata, s a fentebb említett transzcendens, szölsősé alapvetek a birodalom rákölöszhetetlen el?hételéseinek kell tekinteni, azt az emberek ósnt? többsége már nem volt képes mártak tekinteni, mint pusztá filozófai képzeltetésnek. Más szavakkal, ami hányozott az egzisztenciális alap. Ennek ellenére Julianus szerette volna elhívteni örömgvaló, hogy képes bizonyos ezoterikus tanításokat aktív politikai, kulturális és társadalmi er?kké alakítani. Ám e tanítások, pontosan lényegük?i kifolyólag, még lényegtelőbb korszakokban is csak nagyon sz?k körök fenntarthatósága alá tartoztak.

Ez – legáltalósan elvokban – nem jelent azt, hogy Julianus eszméi és a transzcendenciális-szemleli elemek illám általi érvényesítésének koncepciója között ellentmondás lenne. A „szölsősé” szellemiség?i forrásszó civilizációk egymással kievetkezésének pusztá történelmi lénye (sz? 7si Egyiptomtól az 7si Iránon át egészen a II. világháború megel?z? Japánig) jól mutatja, hogy efféle ellentmondás valójában nem létezik. Csakhogy Róma Juliusan idejében már hányotta azt az emberi és szellemi szubsztanciát, amely egy, a pogány névhez méltó totalitáris birodalmi szervezetten belül egy új, szerves hierarchiához elengedhetetlen társadalmi kapcsolattrendszert tudott volna kialakítani.

Dimítrij Mereszkovszkij nagyszer? regénye, Az istenek hatálo csodálatra méltó, szuggesztív módon festi le Julianus korának kulturális légkörtét, a maga istenek?i búcsúzó, bajdés el?érzetével.

...

Végeztél afféle képzetelebeli zárjelben jegyzem meg, hogy az 7si Hagymány egyes elemei úgra felszínre kerültek, amikor – a germán dmszták európai történelem színpadán való felbukásának köszönhet?en – a középkori Szent Római Birodalom formájában ismét lehetővé vált restauráció imperi?i (a Birodalom helyreállításáról) beszélni. Fokozottan igaz ez, ha a Ghibellini hagyományra tekintünk, amely – az Egyháztól való önökösít?i ígáret ellen feléve – megkérdéselte a természetfeletti méltóság tekintetében az Egyháztól nem ismert Birodalom helyreállítását.

Ezzel kapcsolatban érdekes a lovagi irodalomban eltejezteket, például az úgynevezett birodalmi legendákat, és más hasonló dokumentumokat alaposan át tanulmányozni. Ezeket a forrásokat próbálom felkutatni és megfelelőképpen tolmácsolni [A Gial misztériuma és Ghibellini birodalmi ideje](#) (1937) cím? nyombenben.

forrás: <http://www.tradicio.org>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló